

СВЕТУ НУДИМО НЕШТО ЈЕДИНСТВЕНО

● Слободан Којић, идејни зачетник кикиндског вајарског симпозијума, говори о његовим перспективама

СУДБИНА је не само уметника да су у свом граду више познати по изгледу и свакодневици, но по делима. Иако, ако нас неко упита, тврдимо да су нам та дела позната, ретко смо у могућности да их набројимо и тврдњу тако и докажемо. Зато разговор са магистром вајарства Слободаном Којићем, кикиндским учесником овогodiшњег вајарског симпозијума, мада остављен за крај, започиње мо као и са свим југословенским гостима, најосновнијим радно-биографским подацима.

Рођен у овом граду 1944. године, Слободан Којић завршио је студије на београдској Академији ликовних уметности 1971. године. Магистрирао је након одслужења војног рока 1973. године, такође у Београду. Пре кикиндског учествовао је на симпозијуму у Ечкој. Као војник самостално је излагао у Крагујевцу, а учествовао је више пута на заједничким вајарским изложбама у Београду, Новом Саду, Крагујевцу, Краљеву, Зрењанину. Добитник је награде „Илија Коларевић“ за најбољи акт 1971. године.

— Ево ти двоструког питања. Познајемо те по споменичкој скульптури, а нисмо видели ниједну твоју „праву“ самосталну изложбу. Јеси ли галеријску скульптуру занемарио због јавне, или ће ипак скоро нека изложба.

— Тачно је да сам много радио о. на споменицима. Тако је настао онај интернирцима у Норвешкој. биста Петра Драпшина, решење меморијалног дела трга и споменик Мокринском партизанском одреду, биста Роберта Толингера, фонтана пред „Куријом“, биста Лидије Алдан, Миливоја Оморца.

споменик „Братство-јединство“ у Банатској Тополи, рељефи у кикиндској банци, Међутим, уметник Мокринском партизанском тинуирано не ради и „за своју душу“...

— Је ли то у вези са симпозијумом?

— И с њим. Нормално је да технолошке експерименте у току ове године нисам радио са глиненим штапићима или циглицама. Стављао сам, а оно што је при том било експеримент са разним врстама глина, бојеним или стиропорским додацима, температурама печења, енгобама — само је било додатно задовољство чину стварања скульптуре...

— Изложбе?...

— Коначно самостална у Галерији удружења ликовних уметника Војводине, 21. новембра у Новом Саду. Другу ћу имати почетком наредне године на „Коларцу“ у Београду.

— Бобане, шта је симпозијум „Тера“ за тебе, а шта — по твом мишљењу — за овај град?

— Не бих о себи... Важно је да сада имамо симпозијум, а не колики је некакав појединачни допринос. Он је за две године поштено закорачио. Ове године били смо знатно спремнији, захваљујући прошлогodiшњим искуствима. Садашње стање скульптура пружа велику наду да смо на прагу решења најбољније тачке, сушења. Уколико се овогodiшњи похват срећно заврши захваљујући микроклиматским условима у старој тунелској пећи, Југославија добија сигурно најинтересантији вајарски симпозијум.

— Има ли другде нечег сличног?

— У свим земљама Европе и света постоје вајарски симпозијуми своју функцију. ми скульптуре у камену, дрвету, бетону, симпозијуми керамике, ле?

Нигде нема овог што се догађа у Кикинди, у „Този“: стварање великих теракота, намењених отвореном простору. То ме уверава да ће ускоро многа велика светска имена скульптуре итекако бити заинтересована да дођу к нама. Убе

— Ове године најпознатији крстичари показали су велико интересовање за све што се у Кикинди догађало.

ИГМ „Тоза Марковић“ пионир је оваквог директног повезивања културе и удруженог рада који

Слободан Којић и део галеријских скульптура са овогodiшње „Тере“

ђен сам да ће Кикинда за неколико година моћи да се похвали јединственом у свету збирком скульптура у теракоти, чији ће аутор бити најпознатији југословенски и светски вајари.

— Куда с тим делима?

— Убеђен сам да ће Кикинђани уз одређен труд успети да свакој скульптури пронађу простор у ком

за њу издваја средства. Ако овај кикиндски подухват — што је веома вероватно — заузме неизбрисиво место у историји уметности, биће то први пут да се уз велика уметничка имена тамо нађе и назив читавог колектива произвођача грађевинских материјала.

Хрвоје Радовановић